



Viola Heisto- nen

Elämäni
koulut. Osa 1.

Lapsuus ja
Koulut.

ELÄMÄNI KOULUT

VIOLA HEISTONEN

Elämäni Roulut

Osa 1

LAPSUUS JA
KOULUNKÄYNTI
NEUVOSTOLIITTOSSA



Vanhempieni ja kaikkien sukulaisten elämä
karkotettuina eri puolilla Neuvostoliittoa on
jäänyt muistiini useina koulun vaihtoina jo
alaluokilta alkaen.

Tässä Elämäni Koulut -sarjan ensimmäisessä
osassa kerron lapsuudestani Oinaalan
Arvilassa, joka aikoinaan sijaitsi Pohjois-
Inkerissä Kirjasalon seudulla lähellä Suomen
rajaa.

ISBN 978-952-80-2492-7

© 2020 Heistonen, Viola

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Violan Lapsuus Arvilassa

LAPSUUS JA KOULUT

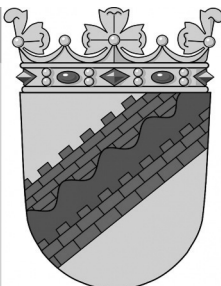
Olin suomalainen jo syntyessäni.



Veljeni Tolja, äitini Hilma-Maria ja Viola

Syntymäseutuni on vanhaa Inkerin suomalaisaluetta Pohjois-Inkeri. Arvilan Talo Oinaalan kylässä. Sain pulpahtaa tähän Maailmaan vanhassa Arvilan savusaunassa kevät maisemiin vuonna 1936 kuudentena päivänä maaliskuuta.

Vuodet ovat vierähtäneet ja maailma muuttunut! Haluan nyt palata muistelmistani sinne kaukaiseen menneisyyteen, joka on jäänyt mieleeni ja jossa joskus ajatuksissani juoksen paljain



*Inkerinmaa sijaitsee Suomen lahden ja Laatokan välissä
Leningradin alueella – Inkerin vaakuna – Inkerin kansal-
liskukka Viola Tricolor*

jaloin niitä kapeita tallottuja kyläpolkuja pitkin naapurin taloon leikki kavereita tapaamaan.

Palaan vielä taakse siihen tunnelmaan, joka on säilynyt sieltä syntymäkodistani Heistosten Arvilan talosta, josta oli pakko lähteä maailmalle viisi ja puoli vuotiaana.

Tunteikkaat Muistot. Muistot ovat tosi tunteikkaat! Niin kuin vielä tänäänkin kuulisin ja jopa näkisin kuinka eloisa oli minun ympäristöni siinä elämän alkutaipaleen vaiheessa. – Ja kuinka vapaata elämä oli niin siellä kotipihalla kuin Oinaalan kylän yhteisössäkkin!

Arvilan talossa ja sen ympärillä aina oli liikettä ja äänen sori-
naa ja aina jotain hommia ja tapahtumia. Talon tontilla oli
sauna, vinttikaivo, ainakin muistan kaksi aittaa talon vastapäätä.
Maakuoppakellari oli ison näreen juurella, joka myös oli
mieluisin leikkipaikka. Talosta pääsi suoraan porstuan kautta
läävään.

Läävästä muistan Omena-lehmän, joka juuri oli
synnyttämässä vasikkaa, kun vahingossa juoksin

sinne. Poikimisessa auttajana oli Maalja-täti (Aune-Amalia). Kauhuissani juoksin takaisin taloon, että mitä Maalja tekee Omenalle!?

Vasikasta sitten tuli minun kaveri, jonka luona kävin joka päivä.

Savusauna. Arvilan savusauna oli se paikka jossa olivat syntyneet monetkin Heistosten sukupolvet ja jossa minäkin onnistuin pulpahtamaan tähän maailmaan!

Sauna oli rakennettu pienen tiikin, tekolammen, viereen. Tiikki erotti saunan ja Arvilan ison talon toisistaan. Muistan kyllä saunassa käynnin ainakin kerran.

Kun yläläuteilla oli aikuisia naisia ja he heittivät löylyä niin minä jouduin menemään alas oven kynnykselle vähäksi aikaa jäähdyttelemään kunnes aikuiset sitten alkoivat vastomaan.

Tekolampi Ja Vinttikaivo. Tekolammessa oli savinen pohja ja kirkas vesi, ainakin aamuisin, aina siihen asti kunnes joku pulpahti sinne. Sitten se vesi muuttui sameaksi.

Minä kerran ”kävin” tiikin pohjassa kun vahingossa putosin sinne ja enoni Sulo, ehkä silloin 9-vuotias ja Viljam, ehkä 11 ikäinen, jotka olivat aina seurassani suojelemassa minua siinä pihalla, nostivat minut sieltä pois.

Aikuiset vaan ihmettelivät sitten miksi hiukseni olivat savessa, vaikka juuri olin ollut vähällä hukku!

Vinttikaivo kiinnosti minua kovasti, mutta oli jyrkästi kielletty mennä kurkistelemaan sinne. Heistosen pojat antoivat kurkistaa heidän läsnä ollessa. Se syvä pimeä kuilu, jossa vettä ei näkynyt, oli pelottava, joten kiinnostus jäi siihen. Ja olihan siinä vielä aina kansi päällä.

Leikkikaverit. Ensimmäiset leikkikaverini olivat minulle enot. Nuorempi heistä oli Sulo Heistonen, syntynyt vuonna 1930. Hänestä tuli minulle eno kuusivuotiaana, kun minä synnyin 1936. Sitten oli Viljam Heistonen, syntynyt vuonna 1928, eli pari vuotta Suloa vanhempi.



Viljam-eno, Viola ja Sulo-eno.

Tyttökavereita olivat Lilja (Tirrasten talosta), Aino (Vähikästen talosta), Sylvi (Sokiaisten talosta) ja Roosa, sukunimeltään Shuprilina.

Parhaiten muistan Liljan, koska sukulaistemme Tirrasten talo oli aivan lähellä meitä ja juoksin sinne kuin kotiin. Liljan ja Ainon perheet olivat sodan jälkeisessä vaelluksessa mukana. Roosan äitiä kävimme tapaamassa sodan jälkeen vuonna 1947



Lilja Klimova, Aino Vähikäs ja Viola Heistonen.

Leningradissa. Hän oli myyjänä ruokakaupassa. Taisi olla niin, että venäläisen sukunimen ansiosta heitä eivät vieneet piiritetystä Leningadista Siperiaan vuonna 1942. Näin he selvisivät hengissä piiritetyllä alueella jossain maaseudulla. Roosasta en tiedä mitään.

Perheyhteisö Minua ympäröi pienenä Isoisän omistamassa Arvilan talossa iso rakastava Perheyhteisö.

Isäni Simo Jakonen joutui vankilaan minulle tuntemattomasta syystä *Suuren puhdistuksen* aikana Neuvostoliitossa ja äitini jäi pienen lapsen, minun, kanssa yksin.

Simo Heistosen ja Varpu Heistosen (os. Tirranen) Arvilan talossa asuivat heidän viisi lasta ja Simon ensimmäisestä avioliitosta Hanna Katri Heistosen (os. Tirranen) kanssa neljä lasta ja vielä Mummo.

Vanhemmat sisarukset Isoisän ensimmäisestä avioliitosta hoitivat pienempiä sisaruksia, joita tulikin peräjälkeen viisi: yksi tyttö: ja neljä poikaa.



Simo Heistonen. Igomel 1950-luvun alku.

Viola Heistonen, syntyessään Heistonen, sittemmin Jakonen ja nyttemmin taas Heistonen, on syntyperäinen neuvostoliittolainen. Hän syntyi vuonna 1936, viisi vuotta ennen toista maailmansotaa Pohjois-Inkerin Lempaalan kunnan Oinaalan kylän Arvilan talon savusaunassa. Sieltä elämänmatka alkoi ja kiersi Udmurtian, Võrun, Igomelin, Arkan-
gelin, Minskin, Hatsinan ja Leningradin kautta Suomeen.

Inkerinsuomalainen paluumuuttaja kertoo muistelmissaan elämästä entisessä kotimaassaan Neuvostoliitossa.

Tässä ensimmäisessä osassa on aiheena lapsuus ja koulunkäynti.



ISBN 978-952-80-2492-7



9 789528 024927